

Alexander Stainforth®

*Zapomeň
na minulosť*

Alexander Stainforth®

*Zapomeň
na minulosť*

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvořem autorových představ.

Alexander Stainforth® je ochranná známka zapsána
Úřadem průmyslového vlastnictví pod číslem 398333.

Copyright © Alexander Stainforth®, www.stainforth.cz, 2025

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2025

Images and Cover Art Illustration © Victoria Davies / Trevillion
Images, 2025

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2025

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2025

ISBN 978-80-7475-503-3

Prolog

Manchester, 1851

James Monaghan pozoroval toho muže už řadu týdnů. Dopátral se o něm tedy spousty zajímavostí, a vytvořil si tak dokonalý obrázek o jeho životě. Znal jeho majetkové poměry, rodinnou situaci a pochopitelně i jednotlivé slabůstky, kterým vikomt Ashford snadno podléhal.

Na první pohled se mohlo zdát, že pan Monaghan pohrdal šlechtici. Podle úsudku bohatých obchodníků a továrníků, kteří tvořili novou vyšší třídu v průmyslově se rozvíjející zemi, se jednalo o jakési „příživníky bez budoucnosti“. Mnoho mužů slavných rodů začalo upadat – zejména ti, kteří se striktně drželi svého posvátného statusu a odmítali se jakkoliv přičinit o zachování dědičného majetku. Ani se nepokusili vhodně investovat, aby jednoho dne nemuseli svá krásná, byť již povadající sídla rozprodat. A komu jinému, než obchodníkům a šmelinářům, jimiž pro změnu opovrhovali oni.

Pravdou však bylo, že pan Monaghan netoužil po ničem víc než se spojit se šlechtickou rodinou, a vynést tak své jméno navždy mezi významné rody Anglie.

A odhodlal se pro to udělat všechno.

Úplně všechno.

A když nemohl uspět hned, vlastní sebekázeň a okolnosti ho vždy dovedly ke správným krokům. Neměl syna, ale spokojil se i s dívkou, kterou mohl výhodně provdat. Emma zdělila půvab své matky. Ví-

dával ji zpravidla jen během léta a o Vánocích, kdy se vracela domů z penzionátu. Podařilo se mu z ní vychovat dokonalou dceru Anglie, okouzila každého, kdo měl tu čest se s ní seznámit. Ale nejvíc učarovala jeho účetnímu Sharpovi, v životě neviděl muže posedlejšího láskou. Nezapadal však do sítě Monaghanových intrik a na mladíkovy žádosti o Emminu ruku v podstatě nereagoval.

Zanedlouho oslaví osmnácté narozeniny, což je nejlepší čas na vdávání.

A ovdovělý vikomt Ashford, onen středobod Monaghanova zájmu, měl zdatného a urostlého syna. Nebylo možné, aby se Emmě alespoň trochu nezamlouval – i když na tom stejně nesešlo. Provdala by se za něj bez ohledu na jeho pěknou tvář či povahu gentlemana.

Pan Monaghan v tom spojení spatřil jedinou možnou cestu k budoucnosti. K té vlastní, pochopitelně. On, obchodník a majitel největší přádelny bavlny v Manchesteru – ano, ten, jenž tu a tam zařídil drobné nehody v menších provozech a skoupil je za směšnou cenu –, se díky Emmě konečně zařadí mezi aristokraty.

Už nyní byl respektován – a obáván. Pro obchodní talent, neochvějné přesvědčení ve vlastní schopnosti, a také pro svou neústupnost a tvrdost.

Naivní jedinci, kteří mu opovážlivě vzdorovali, brzy litovali svých činů. Pan Monaghan neznal slitování a musel dát protivníkům řádnou lekci, aby tím odradil další podobné troufalce. Město se hemžilo významnými a ctihodnými muži, kteří by si rádi uzmulili jeho postavení. On byl však jejich králem a nikdo a nic jej nesmělo pokořit. Pravda, nevládl Londýnu. Manchester oplýval vysokými komíny, ze kterých stoupal černý dým až k nebi. Někdy kvůli němu skoro nebylo vidět slunce. Parní stroje v továrnách neustá-

le hučely a způsobovaly takový rámus, že lidem často znělo v uších pískání. Zároveň však všichni věděli, že právě v tomto kousku země se započala revoluce, která bude mít pozitivní dopad na celou korunu. Což bylo značné opodstatnění, proč si svou vydobytou pozici nemůže nechat vzít.

A tak, když si byl jistý správným načasováním, začal se odvíjet další zajímavý příběh.

Pan Monaghan se perfektně připravil. Plánoval dlouho a zvažoval veškeré varianty, každou proměnou. Posléze dospěl k závěru, že jedinou možností je zahnat vikomta do kouta. Zahraje si hru na kočku s myší. A myš, kterou zatlačí do kouta, nakonec přiměje udělat cokoliv.

Doladil poslední podrobnosti a rozhodl se jednat.

V Manchesteru, ostatně v jako každém moderním městě, existovaly kluby pro pány z vyšší třídy, kde mohli nejen navazovat kontakty a odpočinout si po těžkém dni, ale také pro zábavu či vidinu zisku propadnout hazardu. Nedařilo se v nich však podvodníkům, jejichž majetek se den po dni tenčil, až se uchýlili k nekalým praktikám.

Vikomt Ashford patřil mezi hrstku osob, kterým byl přístup do vytříbených míst odepřen.

Zoufalí lidé obvykle dělají zoufalé věci. A pokud se jim jedny dveře zavřou, brzy si najdou další, třeba i do temného podsvětí, kde by muži s jejich rodokmenem neměli co pohledávat. Když své sebedestruktivní jednání podpořili i alkoholem a častými návštěvami nevěstinců, neexistovala pro ně cesta zpět – žádné světlo na konci jejich pochmurnosti.

Edward Ashford se probíjával do části doupěte, kde se hrálo o mnohem víc než o pár liber. A po několika dnech, kdy snaživě poutal pozornost, se mu zadařilo.

Bohužel mu zcela unikalo, že stejně jako on se soustředí na hráče a vysoké sázky, zpovzdálí je na každém kroku sledován mužem, jenž ho zahrnul do svého životního plánu.

Co se asi stane s hráčem, který podvádí a s falešnými kartami se pokouší obehrát ty nejnebezpečnější muže Manchesteru?

Většinou to bylo jednoduché – vysloužili si smrt.

V našem případě se toto nemohlo stát. Ne, pokud loutky ovládal pan Monaghan.

Pozoroval, jak je vikomt Ashford vyveden z doupěte, jak mu v temné uličce vyhrožují zabitím a detailně popisují, jak s ním naloží a co provedou s jeho tělem, aby ho nikdo nepoznal.

Dával si na čas. Měsíční svit mu poskytoval dostatečný přehled o situaci. Mohl kdykoliv odvolat své *trhače*, ale stále se mu zdálo, jako by vikomt nebyl dostatečně vystrašený a doufal, že se z toho šikovně vykroutí.

Teprve ve chvíli, kdy padnul na kolena a jeden z hrdlořezů k němu přistoupil s dýkou a mířil mu na krk, usoudil, že přišla správná chvíle.

Spiklenci poznali signál, který je upozornil na blízký se vyvrcholení zinscenované léčky. Vlastně celou dobu bedlivě napínali uši, aby zaslechli zuřivý štěkot Arguse, ohromného psiska, které kolem sebe šířilo hrůzu na povel.

Pustili se rychle do práce: pár úderů do břicha, pochroumaná žebra, ruka i koleno...

Argusovo hrdelní vrčení se přibližovalo zatím zvolna, jak ho Monaghan držel pevně za obojek. Vypustil ho až ve chvíli, kdy se dobitý vikomt zvládl pouze svíjet na zemi a žadonil o smilování.

I útočníkům dobře sloužil měsíc. Zahlédli už v dálce pana Monaghana a vzali do zaječích, jako by jim byla v patách sama smrt.

V první chvíli se zdálo, že je Argus bude pronásledovat, ale Monaghan jej odvolal, jakmile se pes ocitl u vikomta.

Sám Monaghan se dal do běhu a předstíral zadýchání, když se k vikomtovi sehnul a zjišťoval, jak vážně je zraněný. Dbal na to, aby scéna působila věrohodně a vikomt nenabyl ani vteřinu podezření, že se ocitl v hlavní roli neznámého dramatu.

„Zachránil... Zachránil jste mě,“ vydechl vikomt Ashford, zatímco mu Monaghan pomáhal postavit se. Zraněné koleno ho však poslalo zpátky k zemi, když se je pokusil zatížit.

„Dostanu vás odsud,“ prohlásil odhodlaně Monaghan, ačkoliv nepočítal s tím, že snad vikomt bude muset odnést na zádech. Co se ovšem dalo dělat... Možná si tím získá ještě víc Ashfordovy přízně.

„Hlídej, Argusi,“ zavrčel na psa, čímž dodával vikomtovi jistotu, že má situaci plně pod kontrolou a návrat jeho mučitelů ani v nejmenším nehrozí.

Pes se držel svého pána. V kohoutku měřil okolo sedmdesáti centimetrů, hlavu měl obrovskou a plnou tesáků. A přestože to byl Monaghanův věrný společník, byl vycvičený na slovo a dokázal nečekaně zaútočit.

„Nebýt vás, utloukli by mě,“ zanaříkal vikomt a upadl do bezvědomí. Kočár na skrytém místě našťestí vše vyřešil. Monaghan svého nového dlužníka dopravil domů, dokonce mu přivolal i doktora. Vikomtova syna tam nepotkal, byl v tu dobu na cestách, ale později se o jeho hrdinském činu jistě dozví. Zatím musí čekat – obrní se trpělivostí.

Pozvání od vikomta dorazilo dřív, než pan Monaghan předpokládal. Nechal zrušit následující schůzky a vydal se dokončit další část ďábelského plánu.

Nejraději by vyrazil na koni, ale musel zároveň vikomtovi ukázat své způsoby a samozřejmě i bohatství. Jeho kočár patřil mezi ty nejokázalejší ve městě, zakládal si na tom.

Kolikrát projížděl kolem vikomtova sídla a kolikrát ho uchvátilo? Jistě bezpočtukrát. Byl jím ohromený – představovalo pro něj tu nejsilnější touhu. A jak se zdálo, zanedlouho zde bude vítán jako člen rodiny, jako by sem patřil odnepaměti.

Klikatá příjezdová cesta byla lemovaná stoletými duby a vedla až k imponující georgiánské stavbě. Hlavní část domu vystupovala mírně do popředí. Nad vchodem se klenulo půlkruhové okno zdobené vitráží. A na obou koncích budovy se tyčily věže, které sloužily jako dokonalá vyhlídka na Manchester.

Západní křídlo domu situoval architekt k zahradám a Monaghan se nemohl dočkat, až si i je prohlédne. Pravda, nebyly sice tak udržované, jak by si sám představoval, to se však s jeho „pomocí“ brzy změní.

Nepřipouštěl si, že by následující okamžiky přinesly zmar.

Vstupní hala s mramorovým schodištěm ho ihned inspirovala. Ne, nenechá si po jejím vzoru zrekonstruovat vlastní dům, ale postaví zcela nový! Jediné, co stěny podél schodiště budou postrádat, byly portréty slavných předků.

Ale čert to vem! Přes Emmu se stane součástí rodu Ashfordů. A i když se možná v tomto sídle nedočká vlastního portrétu, navždy si ho budou pamatovat jako otce Emmy Monaghanové, která stála na počátku nové rodové větve.

Jelikož byl zvyklý dokonale se ovládat, nedal na sobě znát ohromení. Majordom jej zavedl do salonu, kam po krátké době dorazil i samotný vikomt. Působil bleďě, kulhal a zdálo se, že i lehce pohubl.

Po krátkých zdvořilostních frázích pronesl vikomt větu, která měla změnit život nejen jemu, ale i jeho synovi.

„Dlužím vám život, pane Monaghane.“

Oslovený se s ním střetl očima.

„A jsem ochotný učinit vše, abych vám dluh splatil.“

Kapitola 1.

*P*enzionát slečny Blackwoodové stál poblíž malé vísky, několik mil za Bradfordem v hrabství Yorkshire. Přestože někteří rodiče mohli namítat, že zde jejich dcery nebudou v bezpečí, opak byl pravdou. Slečna Blackwoodová zajistila dostatečný počet mužského personálu, který udržoval místo klidné a nikým nerušené. Samozřejmě se jednalo o prověřené muže, zejména bývalé vojáky, kteří už byli vycvičení k obraně. A jelikož si roční pobyty dívek mohli dovolit jen ti nejmajetnější, vyplácela mužům mzdu, za niž jí věrně a spolehlivě sloužili.

Budova, ukrytá mezi vysokými stromy, čítala tři patra. V průběhu roku tak poskytovala domov téměř čtyřem desítkám dívek. Ty, jejichž rodiče na pobytu nešetřili, měly nárok na samostatný pokoj. Takových však byla menšina. A mezi tu poslední roky patřila i Emma Monaghanová.

Štíhlá dívka s jemným obličejem a vlnitými kaštanovými vlasy si získala pověst jedné z nejoblíbenějších a nejlaskavějších dívek v penzionátu. Hlavní vychovatelka Blackwoodová jí dávala na starost zasvěcení nově příchozích slečen. Další doučovala a nahrazovala jim chybějící sestry.

Emma zdědila po matce, na kterou si sotva vzpomínala, veselou povahu. Málokdy ji něco rozrušilo, dokázala výzvám čelit se vztyčenou hlavou a v učení se nikdy nevzdávala, i když jí třeba vlastní hra na klavír trhala

uši. Cvičila tak dlouho, dokud nepřekonala ztuhlost prstů, a ty se nezačaly ladně pohybovat po klávesách.

Slečna Blackwoodová kolikrát přemítala, zda jí tvrdohlavost bude k užitku, nebo se naopak projeví v situaci, která by manželovi nebyla příjemná. Zatím ji však Emma utvrzovala v tom, že ví přesně, kdy tuto část své osobnosti může využít, a kdy to není zcela vítané. Ke cti jí také bylo čtení – ponořila se do knihy i během volnějšího nedělního dne. Zhltdala už téměř kompletně jejich knihovnu. A inspirovala tím i ostatní děvčata, protože o knihách ráda hovořila a poutavě líčila jejich děj.

Když vychovatelka Blackwoodová odložila dopis od Emmina otce, hřbetem ruky si z čela setřela krůpěje potu.

Samozřejmě věděla, že se s Emmou jednoho dne rozloučí, nejpozději po dovršení osmnácti let, přesto ji tato skutečnost zneklidnila. Emma byla a je srdcem penzionátu – co si bez ní počnou dívky, které k ní vzhlížely a následovaly ji?

Dnešní den přinesl jen smutek, pomyslela si slečna Blackwoodová a zhluboka si vzdychla. Dopis obsahoval i další samostatný list pro Emmu. Příliš se neradovala, že jí ho musí odevzdat. Raději by jej spálila a předstírala, že nikdy nedorazil. Nadlouho by však Emmin odjezd neoddlila.

Všechno jednou končí, posteskla si.

Zvedla se a vydala se ji hledat do zahrad. Začátkem října se prudce ochlazovalo, přehodila si proto přes ramena pléd a mírně se otrásla, když vyšla na čerstvý vzduch.

Tušila, že Emmu najde u jezírka na konci zahrady, kde pravděpodobně zapomněla na čas. Ráda se tam procházela a uvažovala o románových postavách, které jí přirostly k srdci.

„Slečno Monaghanová, hodláte se nachladit a přidělat nám starosti, že?“ zavolala na ni káravým tónem.

Všechny žačky nosily předepsaný stejnokroj – tmavě šedé šaty s rukávy až k zápěstím, v chladnějším období měly povinnost navléci si teplé punčochy. Díky těmto předpisům panovala mezi dívkami příjemná harmonie. Žádná nevladnula šaty lepší ani horší, jedna z „tuctového“ Manchesteru, zatímco ta třetí z Paříže. A látky na uniformy byly vybrány pro jejich praktické vlastnosti, ne podle módy a vzezření.

Emma zbystřila a pospíchala ke slečně Blackwoodové.

„Děláte mi starosti, slečno,“ poznamenala vychovatelka a přísně si ji změřila od hlavy k patě. „Doufám, že jste si vzala punčochy.“

Emma přikývla a zatvářila se jako ukřivdžené neviátko. Za zády si však zkřížila prsty levé ruky. Punčochy nesnášela. Kousaly ji, jejich dotek na kůži nemohla vystát.

„Přinesla jsem vám dopis od otce.“

„Otec píše?“ ožila Emma a v očích, připomínajících odstín tmavého jantaru, jí radostně zajiskřilo.

„Myslím, že si zanedlouho budeme muset říci sbohem.“

Emma se zamračila. Mezi obočím se jí vytvořila starostlivá vráska, protože věděla, že ani pro ni nebude snadné rozloučit se s místem, kde strávila většinu posledních třinácti let. Penzionát slečny Blackwoodové si oblíbila, našla si zde spoustu přítelkyň a nedokázala si představit, že by se sem už nikdy nevrátila.

„Přijedu vás navštívit,“ zašeptala.

„Vím, že ano,“ podotkla slečna Blackwoodová a pobídla Emmu, ať ji následuje zpět do domu. Ve skrytu duše tomu možná i věřila, připomínala si však, že až se dívka provdá, bude mít docela jiné starosti. Jednou sem zavítá, možná i podruhé, pak pošle pouze do-

pis, nakonec se úplně odmlčí. Tak to bývalo pokaždé, a bylo to přece správné, utvrzovala se vychovatelka. Její povinností je vychovat z dívek ty nejlepší kandidátky pro svatební trh.

S Emmou se jí ovšem bude loučit těžce. Stále se jí honilo hlavou: kdo podpoří ostatní dívky? Kdo se ujme uplakaných děvčátek, které nemohly překonat, že je sem rodiny odložily? Za dobu Emmina pobytu se neobjevila žádná jiná svěřenkyně, která by se jí mohla rovnat a snad ji i nahradit.

„Pochopila jsem, že pro vás otec pošle v pátek.“

„Který pátek?“ zeptala se Emma tiše, přestože jí to hluboce otřásl.

„Příští, mé dítě,“ odpověděla opatrně vychovatelka. Možná mohla chvíli mlžít, povzbuzovat ji do budoucnosti, k čemu by to však nakonec bylo? Zbývalo jim příliš málo společného času.

„Ale to není ani za dva týdny!“

„Já vím. A nemáte se čeho obávat, Emmo. Na tento den jste se připravovala celých třináct let. A považují vás za svou nejúspěšnější začku.“

Emma si přála, aby se dokázala ovládnout a zadržet slzy. Přesto jí jich několik sklouzlo po tváři.

„Není důvod plakat,“ utěšovala ji vychovatelka. „Už jste dospělá žena. A před sebou máte cestu plnou štěstí a nového dobrodružství.“

Emma přikývla a odkašlala si, aby se zbavila napětí. Pevně sevřela v ruce list a zamířila do svého pokoje. Cestou potkala několik dívek, které si s ní přály hovořit, ale Emma je tentokrát odmítla. Výjimečně zatoužila být sama.

Venku se mezitím vydatně rozpršelo. Déšť bubnoval na okna v pravidelných úderech a doplňoval orchestr šumících větví stromů a vzdáleného hřmění. Nebe se zatáhlo a skromně zařízená místnost potemněla.

Emma se posadila na postel a podepřela si záda polštářkem. Ještě několik minut v rukou převracela psaní od otce. Zdráhala se jej otevřít a přečíst si, jaké s ní má úmysly.

Už minulé léto s ní hovořil o budoucnosti. O tom, že se bude muset provdat, aby byla pro každý případ zabezpečena. Připadalo jí, jako by se otec obával, že zemře, a nikdo se o ni nepostará. Její nejlepší přítelkyně Molly Wintersová však měla jasno hned, když se jí Emma svěřila.

„Je to zkrátka obchod,“ prohlásila Molly nedávno. „Výhodně nás provdají a umyjí si nad námi ruce. Přestaneme být příživnice a budeme se muset postarat o vlastní rodinu. Každopádně je důležité omotat si manžela pěkně kolem prstu, abychom si mohly dělat, co uznáme za vhodné,“ rozesmála se posléze.

Emmě z toho do smíchu nebylo. Děsilo ji, že otec přijde, oznámí jí jméno ženicha, a tím to pro ni hasne.

Hřmělo už podstatně blíž a také blesky se kroutily jako vztekli hadi. Dobře přes zdi slyšela zděšené výkřiky dívek, které se k sobě choulily a strachy sotva dokázaly pohlédnout k oknu. Jindy by je šla utěšit, dnes se však musela soustředit pouze na sebe.

Zapálila svíčku, otevřela psaní a zhluboka se nadechla.

Drahá Emmo,

koncem roku oslavíš osmnácté narozeniny. O této události jsme spolu několikrát hovořili, a víš proto, co od Tebe očekávám.

Přestala číst, jak ji polekalo rozbouřené srdce. Instinktivně si přiložila dlaň na hrud'. Děje se s ní něco? Neonemocněla? Nebyla zvyklá na tak silnou reakci a zprvu jí ani nedocházelo, že na vině jsou otcova slova.

Sice ses do penzionátu vrátila nedávno, přesto jsem dospěl k rozhodnutí, že nastal čas, abys opět přijela domů – tentokrát natrvalo. Podrobnosti Ti vysvětlím při našem setkání. Následující pátek pro Tebe přijedu a odjedeme do Manchesteru.

Zbýval pouze podpis, nic víc.

Emma otočila list, zda otec přece jen nepokračoval na druhé straně, byla však zklamaná. Zkrátka jí stručně oznámil své rozhodnutí – a pochopitelně neopomněl *drobnou* narážkou připomenout, jaké s ní má úmysly.

Připadala si hloupě.

Už druhým rokem uvažovala nad tím, co se stane, až opustí penzionát. Ale stále žila v bludu, že jí zbývá dost času. Ten nyní neklepal na dveře se zdvořilostním připomenutím, rovnou vtrhl do jejího světa a chystal se ho zcela převrátit.

Jenomže tak to zkrátka bylo.

Tohle je její osud.

Opustit penzionát, odjet domů a obléci si svatební šaty.

Bouře nabírala na intenzitě, Emma ji však nevnímala. Soustředila se na své rozpolcení a strach, který zaplňoval každý kousek jejího mladého života.

Také sídlo vikomta Ashforda stravovala bouře zvenčí i uvnitř. Sluha zapálil několik svící a rychle se vzdaloval z knihovny, kde se Edward Ashford střetl se synem. A oba byli hlasitější než kdy předtím. Služebnictvo na jejich hádky dávno přivyklo, tuto však umocňovalo děsivé hromobití, které jako by vycházelo ze středu samotné země.

Vikomtův syn Lucien, sedmadvacetiletý mladý muž, který si byl dobře vědom svých předností, zuřil právě jako ona bouře. Zatímco jeho otec seděl v křesle a předstíral klid, on rázoval po místnosti a nejraději by shazoval z polic a stolků všechno, na co mu padly oči.

„Už jste úplně zešile!“ vykřikl a rozhněvaně na otce pohlédl. „Přivedl jste nás skoro na mizinu, a teď ještě tohle!“

„Pan Monaghan mi zachránil život. A věř mi, jeho přání je to nejlepší, co nás mohlo potkat, i když si to teď nemyslíš. Až se uklidníš...“

„Až se uklidním?!“ přerušil ho Lucien. „Neuklidním se! Zničil jste nás! Pošlapal jste dobré jméno Ashfordů a teď jste se zapletl s obchodníkem, s jehož dcerou mě nutíte se oženit!“

„Připomínám ti, že pan Monaghan uhradil mé dluhy a poskytl nám finance, díky kterým si o nic nemusíme dělat starosti. A po jeho smrti připadne celý majetek tobě. Co víc by sis mohl přát? Postará se o tebe jako o vlastního syna.“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se Lucien, „když to nezvládl můj skutečný otec! Nechci vlastnit přádely! Nechci mít nic společného s člověkem, jako je Monaghan! Mám vlastní plány!“

„Ty bohužel půjdou stranou, synu. Zapomněl jsem ti sdělit, že jsme sepsali závaznou smlouvu. A než se zase začneš rozčilovat, uvědom si, jaké výhody z toho plynou pro tebe.“

Lucien soptil. Krev se v něm doslova vařila a zatínal ruce tak úpěnlivě, až se zdálo, jako by hrozily prasknutí.

Nezvládne teď být s otcem v jedné místnosti. Musí pryč. Nadechnout se čerstvého vzduchu a doufat, že až se ráno probudí, jejich rozhovor se promění v pouhou vzpomínku na sen.

Vyšel rázně z knihovny a pokračoval až k hlavním dveřím. Věděl, jaká se na Manchester žene smršť, ale nezabránila mu, aby vyběhl na prostranství a vykřičel všechen svůj hněv. Oblečení za několik vteřin promoklo, lepilo se mu na kůži a vyvolávalo v něm pocit, že je v pasti, a nemůže se z ní dostat.

Přál si ze sebe všechno strhat, ale jak by se pak vrátil dovnitř? Musí se uklidnit. Musí nechat zmírnit žár vzteku, jenž ho stravoval, pak se mu bude i lépe přemýšlet.

Oženit se!

S dcerou šmelináře!

Ozvala se strašlivá rána, při které se doslova otřásala země. Někde blízko musel uhodit blesk.

Liják útočil tak neúprosně, že přes clonu bičujícího deště neviděl skoro na krok. Hluk se zvyšoval, jak obrovské kapky dopadaly do kaluží a divoce se od nich odrážely.

Lucien se pokoušel pravidelně dýchat. Jenomže měl na otce takový vztek!

Předvídal už dávno, jak jejich rodinné dědictví skončí. Pokoušel se s tím něco udělat, domluvit otci, prodat část vzácných sbírek mečů a dýk, ale marně. Otec se pokaždé kál, že už se znovu nezadluží a přestane *podporovat* ženy z pochybných domů. Dokonce Lucienovi děkoval za pomoc v nepříjemných okamžicích.

O týden později se situace opakovala... Zlomil nad otcem hůl, nad svou vlastní krví. Odjel do Londýna, když se od známého dalšího známého doslechl, že otcí byl zakázán vstup do klubů a čelí obvinění z podvodu. Ačkoliv si v tu chvíli přísahal, že už se do toho nebudě plést, následujícího rána se tryskem vydal domů. A od jeho příjezdu se mu zhortily i poslední naivní představy, které o otci měl.

Počasí se začalo nepatrně umoudřovat. Ustalo hromobití i blesky, pouze déšť vytrvával a sytil vyprahlou zem.

Lucien se vracel do domu. Nezamířil za otcem, nemínil se s ním udobřovat. Pokračoval rovnou do své ložnice, kde se svlékl, osušil a zahrabal se pod peřinu, když se do něj pustila zimnice. Ještě skončí s teplotou a zápalem plic!

Nepodařilo se mu však zaspát šok, který si pro něj otec připravil. Převaloval se ze strany na stranu a snažil se přijít na způsob, jak se z této šlamastyky dostat.

Přece ho otec nemůže přinutit, aby se oženil s dcerou továrníka! Není snad zboží, které lze poznačit do smlouvy jako tuctovou položku!

Ráno se mu už ale nepodařilo otci vyhnout. Navíc ho stále víc trápila dohoda, kterou s tím člověkem údajně uzavřel. Chtěl ji vidět. A trval na tom, aby u toho byl jejich advokát z Manchesteru.

„Bohužel vám musím sdělit, že smlouva je platná,“ zavrtěl hlavou Phillip Gaskell a pohlédl na otce a syna, kteří proti němu usedli v kanceláři. Zatímco vikomt Ashford se zdál až ledově klidný, o jeho synovi se totéž vypovědět nedalo.

„Nesmysl!“ rozlítl se a musel si uvolnit vázanku, aby se mu lépe dýchalo.

Advokát se opět zadíval na dokument, jehož uložení jej vikomt pověřil, a mírně naklonil prošedivělou hlavu. Vzápětí jej otočil a postrčil blíž k Lucienovi.

„Je to váš podpis?“ zeptal se mladého muže.

„Vypadá tak, ale...“

„Je ověřen naším notářem,“ přerušil ho Gaskell a hluboce si povzdechl. Věděl velmi dobře, jak se celá záležitost sběhla, ovšem i on musel platit účty. Nehledě na to, kolik mu vikomt za jeho služby dlužil – a tento podvod je aspoň příslibem brzké platby. Lucien Ashford si zkrátka musí uvědomit, že hříchy otců *jsou* dědičné. A z této záležitosti přece vyjde jako vítěz – kéž by se jemu mohlo o takovém dědictví zdát!